

Johs. Hansen: For saa vidt det foreliggende Lovforslag kun angaar en Forlængelse af de Bestemmelser, der i Øjeblikket er gældende paa dette Omraade, men udløber nu til 1. April, kan jeg anbefale det til Vedtagelse med nogle enkelte Bemærkninger.

Lovforslaget forlænger nemlig ogsaa de Fradragsregler, der i Øjeblikket gælder for Børnefradrag, og der kunde maaske være Grund til ved Udvalgsbehandling bl. a. at drøfte baade de Bestemmelser, der findes i dette Lovforslag, og dem, der findes i den gældende Lov af 1922 om Fradrag for Forsørgere og Ikke-Forsørgere, idet det jo er saaledes, at Tiden er løbet ikke mindst fra Fradragene af 1922. Disse Fradrag blev i sin Tid fastsat paa Grundlag af et ganske andet Priseniveau, et ganske andet Leveniveau, end vi har i dette Øjeblik. Priserne er steget saa stærkt siden — og Lønningerne er steget, uden at Købeevnen er vokset tilsvarende —, at Fradragene i Dag i Forhold til de nuværende Indkomster, de nuværende Priser, er ganske forældede og trænger til snarest muligt at blive revideret. Der er mange Mennesker her i Landet, der som Følge af disse smaa Fradrag betaler en Statsskat, der i Forhold til deres Skatteevne er større, end man oprindeligt havde tænkt sig, og er uforholdsmæssigt store.

Inden for det fremsatte Lovforslag er der kun et enkelt Omraade, der er forskelligt fra den gældende Lovgivning. Det nye i Lovforslaget er, at Merindkomstskatten bliver ophævet og erstattet med en Forhøjelse af Skatten for Indkomster over 12 000 Kr.

Merindkomstskatten blev gennemført allerede i Samlingen 1936—37, efter at der i et Par foregaaende Rigsdagssamlinger havde været fremsat Forslag herom. Den er saaledes ikke opstaaet under Krigsaarene, men den har under Krigen været et nyttigt Supplement til vore Indkomstskatter i øvrigt, og den har hentet adskillige Penge hos Skatteydere, hvis Indtægter var steget pludseligt og uforholdsmæssigt som Følge af disse Aars særlige Konjunkturer.

Det er blevet hævdet fra forskellig Side, at Merindkomstskatten i særlig Grad rammer den yngre Generation. I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det saaledes, at

„denne Beskatning faar da, som det har været anført i den offentlige Debat, mere og mere Karakter af en Særbeskatning af visse Aldersklasser“.

Nu skal jeg ikke i og for sig underkende denne Betragtning; jeg er tværtimod villig

til at indrømme, at der er meget rigtigt i den. Da man i 1937 startede denne Beskatningsform, sammenlignede man Skatteyderens Ansættelse for 1937—38 med Aarene 1933—34—1935—36. Det vil sige, at der dengang kun var et Interval paa eet Aar mellem Ansættelsesaaret og de tre Sammenligningsaar. I dette korte Tidsrum vilde der for en nystartet Mand sjældnere ske saa store Forandringer i Indkomsten som nu, da der bliver en Periode paa ikke mindre end 7 Aar mellem Ansættelsesaaret og Sammenligningsaarene fra før Krigen, og da Pris- og Indkomstniveauet yderligere i samme Periode har forandret sig meget stærkt, medfører det, at Merindkomstskatten i Dag er mindre formaalstjenlig, end da den i sin Tid blev gennemført.

Men det lange Interval og Ændringen i det almindelige Indkomstniveau er nu ikke den eneste Forklaring paa de senere Aars Stigning i Merindkomstskatten. Hvis man undersøger den nærmere, vil man bl. a. ifølge Statistiske Meddelelser for 1945 om Ejendoms- og Personbeskatningen se, at Indkomsten for Aaret 1943 i Hovedstaden ligger 53 pCt. over Indkomsten i 1935, men i Provinsbyerne 102 pCt. og i Sognekommunerne endda 114 pCt. over Indkomsten i 1935. Og langt det meste af denne Stigning skyldes naturligvis de 4 Krigsaar, idet Stigningen i disse 4 Aar i Hovedstaden er paa 35 pCt., i Købstæderne paa 78 pCt. og i Sognekommunerne paa 87 pCt. Hertil kommer, at Sognekommunerne inden for Perioden i hvert enkelt Aar har været førende i Indkomststigningen. Det er givet, at disse forskellige Forhold i Hovedstaden, i Købstæderne og i Landkommunerne i betydelig Grad har paavirket Merindkomstskatten. Det hedder da ogsaa i Statistiske Meddelelser for 1941—42: Forøgelsen skyldes de stigende Indkomster i Provinsbyerne og paa Landet, hvor Antallet af Merindkomstskatteydere næsten er fordoblet, medens det er faldet i Hovedstadskommunerne. Noget tilsvarende siges for Aaret 1942—43, hvorom det hedder, at Forøgelsen skyldes de stigende Indkomster, der i Sognekommunerne endog har haft en Tredobling af Antallet af Merindkomstskatteydere til Følge. Deri ligger, at en meget væsentlig Del, vel endogsaa den væsentligste, af denne Stigning i Merindkomstskatten skyldes andre Forhold end dem, man har nævnt: den almindelige Stigning i Indkomstniveauet og hos Ungdommen, disse Aldersklasser, der bliver for haardt beskattet. Jeg behøver blot at minde om, at enkelte Grupper af Befolkningen, Godsejerne f. Eks., under